

Vekslákové národné parky

Hnutie Borisa Kollára Sme rodina len uplatňuje vlastné morálne princípy – v partnerskom vzťahu postavené na akceptácii mnohoženstva v krajine kríža – na akékoľvek reformné snahy. A v tomto duchu sťahuje svoj podpis k novele zákona o ochrane prírody a krajiny, k reforme nemocníc údajne nemá poriadne informácie a torpéduje aj novú súdnu mapu.

Vybrali sme z blogov

Už iba rojko si môže myslieť, že akákoľvek reforma sa dá realizovať so stranou, ktorej pribratie do vládnej partičky – v mene ústavnej väčšiny – bolo politický prezieravé.

Kollárov spolok vyšpúlených pier a mužov s hmlistou minulosťou, spolok podrazákov a politických šlapiek pôjde do vlády s každým – a garantujem vám, že i s toxickými stranami terajšej opozície –, kto akceptuje ich ad hoc spôsob vládnutia, nesúrodý to zlepenec rôznych nápadov okorených permanentne sa opakujúcimi vyhrážkami odchodu reagujúci na aktuálne spoločenské nálady a záujmy lobistov.

“Kollárova Sme rodina neponúka nič, iba veksláctvo z ulice preniesla do parlamentu. Už iba rojko si môže myslieť, že akákoľvek reforma sa dá realizovať so stranou, ktorej pribratie do vládnej partičky – v mene ústavnej väčšiny – bolo politický prezieravé.

Boris Kollár vie o národných parkoch veľké nič. Myslím si, že o ich reáliách by nespravil ani základný stredoškolský test, iba fabuluje tému – v záujme drevárskej mafie a poľovníckej loby či populistov v hnedých košeliach – ignorujúcu vedu reprezentovanú napríklad aj Slovenskou akadémiou vied či pracoviskami vysokých škôl i trpezlivé vysvetľovanie rezortného ministerstva s Budajom na čele.

Boris Kollár ignoruje stovky žiadostí o výnimky v najprísnejších stupňoch ochrany, na základe ktorých opúšťa rezervácie približne 15-tisíc stromov ročne, ako aj bordel okolo náhodných ťažieb.

Kollárova Sme rodina neponúka nič, iba veksláctvo z ulice preniesla do parlamentu. A tu bezostyšne zobchoduje slovenskú prírodu, budúcnosť zdravotníctva i kvalitu súdnictva za pár percent preferencií a vlastné ksichty v médiách.

Rudolf Pado

Autor je ochranár a aktivista

Foto dňa

Členovia juhokórejskej konfederácie odborových zväzov sa inšpirovali dystopickým seriálom Squid game, aby priťahli pozornosť na ochranu práce. FOTO – TASR

Vďaka čomu dokážeme zarezonovať v centrálnych zahraničných firiem s pôsobením u nás?

Ako nás vidia expati

Aj mnohí cudzinci poznajú detailne naše problémy a súčasne, za vhodných podmienok, sú schopní odhodiť diplomatickú servítku a povedať nám, čo si o nás či o živote a práci na Slovensku skutočne myslia, alebo sa len schuti zasmiať nad našou neschopnosťou, napríklad desaťročia trvajúcou snahou dostať diaľničnú sieť.

Vďaka práci mám možnosť stretávať veľa cudzincov žijúcich a pracujúcich dlhodobo u nás na rôznych vrcholových pozíciách v pobočkách zahraničných, ale aj domácich firiem.

Náhodné stretnutie na konferencii je iné ako plánované osobné stretnutie v kancelárii či cez niektorú online platformu. A úplne iný rozmer diskusií priniesie pracovný obed vo dvojici, počas ktorého sa človek dozvie viac nielen o problémoch vo firme, ale aj o osobných hodnotách a rodine.

Zvyčajne sa nedá vyhnúť ani otázkam na aktuálne a očakávané politické dianie. Nakoniec neraz zaznie aj frustrácia nad súčasným nemeniacim sa stavom vecí na Slovensku, ktorá je však ihneď „vyvážená“ povzdychnutím nad zlým smerovaním globálnych vzťahov či nelichotivej situácie v celej V4.

A keďže prvým predpokladom nápravy stavu vecí je pripustiť, že máme problém a otvorene pomenovať jeho príčiny, skúsme stručne a konštruktívne zhrnúť „najzaujímavejšie“ výhrady alebo len pozorovania, ktoré opakovane zaznievajú z úst expatov ohľadom charakteristiky Slovákov a života a podnikania u nás.

A ktoré sa bežne nepretriasajú na oficiálnych stretnutiach na Úrade vlády ani sa neobjavujú v prieskumoch nálad a problémov, ktorým čelia vrcholoví manažéri u nás.

Zdvihni ruku a spýtaj sa Kipa

Zbožňujeme tituly a funkcie a s tým spojené funkčné výhody. Abnormálny počet vysokých škôl nezodpovedá hladu po vzdelaní, ale

dopytu mať pred menom, ideálne aj za menom, tú správnu skratku, bez ohľadu na kvalitu titulu udeľujúcej inštitúcie.

Lokálny titul následne zdobí všetky doklady, menovky, vizitky, zvonček pred vchodom, vchodové dvere i náhrobné kamene a v niektorých prípadoch aj zahraničnú biznisovú korešpondenciu.

V regiónoch nie je výnimkou použiť skratku Ing. či Mgr. dokonca pri oslovení na konferenciách alebo pracovných poradách.

Dôsledkom tejto kombinácie formalnosti a preukazovania úcty k akademickým úspechom je viac. Pre napredovanie spoločnosti je však okrem devalvácie hodnoty skutočne kvalitného vzdelania škodlivá aj absencia tzv. „chutzpah“, čiže seabavedomia až zdravej drzosti spochybňovať názor nadriadených a autorít, ale aj klásť otázky a prezentovať svoj názor.

V podobnom duchu sa nedávno v historickej budove SND v Bratislave ihneď na začiatku pred diskusiou o úlohe vedy vyjadril aj nositeľ Nobelovej ceny profesor Kip Thorne, ktorý všetkým prítomným odkázal, aby ho volali iba prvým menom bez titulu profesor, jednoducho Kip.

Robia to tak aj jeho študenti. Dôvod je jednoduchý. Takto je diskusia otvorenejšia a mladí sa neboja klásť svoje otázky aj svetovej vedeckej autorite.

Mať volá, ale akosi mdlo

V čase, keď o prosperite krajiny nerozhoduje iba dopravná infraštruktúra, stabilita a predvídateľnosť legislatívy či investičné stimuly, ale nové investície priťahuje najmä dostatočný počet absolventov kvalitných univerzít a kompetentní štátni úradníci a zákonodarcovia, cudzinci nechápú, že väčšina spoločnosti vrátane vrcholných politických predstaviteľov akoby rezignovala na skutočnosť, že naše saldo v exporte ľudského kapitálu je dlhé roky v prebytku. Sedemnást percent našich vysoko-

“Zlepšenie imidžu krajiny je dlhodobý proces. Ale s tým my už máme pozitívnu skúsenosť z konca deväťdesiatych rokov.

koškolákov študuje v zahraničí (len v susednom Česku viac než dvadsaťtisíc, a aj vďaka nám patria Česi k popredným exportérom vzdelávania v rámci EÚ) a dlhodobá skúsenosť ukazuje, že polovica z nich po skončení štúdia neuvažuje o návrate domov.

Navyše, tí, ktorí zostávajú v zahraničí, sú zvyčajne absolventi oveľa kvalitnejších univerzít, ako máme v našich mestech a chotároch.

Naša mdlá návratová politika sa čoraz viac spolieha na silný „hlas domoviny“ ako na aktívne vytváranie možností pre jednoduchý návrat a následné zmysluplné uplatnenie celej rodiny.

Pre ostatných občanov EÚ, možno s výnimkou Bratislavy, zostávajúce málo atraktívni, a občanov treťích krajín sme doteraz aktívne nikdy nelákali. Naše hlboké predsudky k imigrantom sú dobre známe, ale ani kultúrne blízky a vzdelaných Ukrajincov a Srbov nečakáme s chlebom a soľou.

Na Slovensku dlhodobejšie žijúci expati preto sucho konštatujú, že medzi dôvody pôsobenia zahraničných pobočiek u nás už určite nepatrí kvalita našich absolventov.

Ale máme Sagana a Vlhovú, tuto mi to podpíšte!

Napriek tomu, čo si o sebe všetko myslíme, podľa expatov v globálnom svete biznisu sme stále veľkou neznámosťou. Zopár elitných športovcov či umelcov nepochybne krajine urobí dobrú krátkodobú reklamu.

Ale tvorba pozitívneho naratívu je beh na dlhé trate a stojí na iných základoch.

Absolventi prestížnych zahraničných univerzít ako členovia vlády, úspešné hlbkové reformy, výrazný vzostup v rôznych medzinárodných rebríčkoch (napr. kvalita života, konkurencieschopnosť, výdavky na vedu a výskum, počet patentov, startupov a firiem s hodnotou prevyšujúcou jednu miliardu eur, tzv. jednorozcov, rýchlosť založenia novej firmy či vybavenia povolenia na pobyt pre cudzincov) alebo schopnosť komunikovať so štátom výhradne prostredníctvom mobilu zaväzujú v redakčných radách svetových periodík a správnych radách nadnárodných firiem viac ako čokoľvek iné.

Na opačnom póle vytvárania nášho imidžu sú legendy o našej cudzineckej polícii (najmä mimo Bratislavy), početnosť rôznych kontrol a „nedigitalizácia“ krajiny v podobe počtu potrebných notárskych overení, ručne podpísaných výkazov a faktúr, nad čím takmer každý cudzinec prichádzajúci z vyspelého sveta neveriacky krúti hlavou aj po niekoľkých rokoch.

Ostrovčeky pozitívnej deviácie

Pracovný obed sa však nikdy nekončí negatívne. Cudzinci pohotovo dokážu vymenovať aj niekoľko veľmi pozitívnych faktorov (nie, našu pohostinnosť nikto nikdy nespomína), ako sú zodpovednosť zamestnancov, kvalita vykonanej práce, veľká ochota pracovať s novými technológiami či zahraničnou politickou orientácia a euro.

Dobré skúsenosti a referencie na lokálne pracovné tímy sú preto asi našou najlepšou vizitkou, ktorá dokáže zarezonovať v centrálnych zahraničných firiem s dlhodobým pôsobením na Slovensku.

Samozrejme, zlepšenie imidžu krajiny je dlhodobý proces. Ale s tým my už máme pozitívnu skúsenosť z konca deväťdesiatych rokov. A vtedy ani teraz sme na ňu nepotrebovali miliardy z Bruselu.

Ronald Blaško

Autor je výkonný riaditeľ Americkéj obchodnej komory v SR